LOVE

กับดักดวงดาว

สุวิชฯ

Jamsai ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ถ้าพี่เอ็มมีสติสักนิด พี่เอ็มก็จะหาไม้กันหมาที่ดีกว่าพี่โรสได้อีกค่ะ แต่พี่เอ็มใจร้อนนี่นา สักแต่จะคว้าๆ ใครก็ได้ที่จู่ๆ ก็โผล่มาแบบไม่เช็กอะไรเลย มันก็เสี่ยงที่จะเละไม่เป็นท่าแบบนี้ไงคะ" สาวน้อยทำทีอธิบายราวกับอาจารย์มหาวิทยาลัยกำลังเลกเชอร์นักเรียนผู้ด้อยประสบการณ์ "แบบนี้เขาเรียกว่าไม่ดูตาม้าตาเรือนะ"

"ฉันไม่ได้คว้าใครมามั่วๆ เสียหน่อย!" ชายหนุ่มยังปฏิเสธเสียงแข็งอย่างดื้อด้าน

"ค่าๆ แต่พี่เอ็มรู้ไหม ถ้าเป็นเต็มนะ พี่เอ็มไม่ต้องห่วงเรื่องเป็นชู้โดยไม่ตั้งใจเลยนะ"

"หา?" ชายหนุ่มขมวดคิ้วไม่เข้าใจ

"ก็คนจืดๆ แบบเต็ม ไม่มีผู้ชายที่ไหนมาสนใจหรอกค่ะ ถ้าคบกับเต็มนะ พี่เอ็มจะได้รับเกียรติเป็นแฟนคนแรกของเต็มเลยนะจะบอกให้"

กับดักดวงดาว

สุวิชฯ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2416-4

ภาพประกอบ Fotosoroka / Shutterstock.com
optimarc / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตา Green Read ห่วงใยสายตาคุณ
www.greenread.com

คำนำ

เลิฟเชื่อว่าหลายๆ คนคงเคยมี 'เพื่อนคนสำคัญ' ซึ่งทำให้วัยเด็กไม่เงียบเหงานัก แต่ด้วยปัจจัยหลายๆ อย่างอาจทำให้ต้องห่างกันไป บางคนจากกันแล้วก็ไม่ได้พบกันอีก แต่บางคนก็โชคดี...มีโอกาสได้กลับมาพบกันใหม่

และ 'เต็มเดือน' นางเอกจากเรื่อง 'กับดักดวงดาว' ที่เพื่อนๆ กำลังถืออยู่ในมือตอนนี้ ก็คือหนึ่งสาวผู้โชคดี เมื่อ 'สุวิชฯ' นักเขียนใหม่แกะกล่องของเราได้ส่ง 'พี่ตัวสูง' เพื่อนคนสำคัญที่เธอแอบคิดถึงกลับเข้ามาในชีวิต

แม้ 'เอ็มมานูเอล' จะลืมความทรงจำวัยเด็กเมื่อสิบสี่ปีก่อนไปเกือบหมด แต่เมื่อได้ใช้เวลาร่วมกัน ความผูกพันในวันวานก็ถักทอขึ้นมาอีกครั้ง

นอกจากสองพระ-นางที่จะพาทุกคนไปพบกับเรื่องราวที่ทั้งตลก น่ารัก และอบอุ่นด้วยสายใยรักแห่งครอบครัวแล้ว เลิฟแอบใบ้ให้จับตามองกันไว้ให้ดีๆ เพราะบางทีหนุ่มสาวที่โฉบไปโฉบมา อาจจะได้มีเรื่องราวเป็นของตัวเองในอนาคต

เล็งกันไว้ให้ดีนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา 'สุวิชฯ' นี้อาจจะดูชวนเข้าใจผิดว่าเป็นนามปากกาของผู้ชาย แต่ความจริงแล้วสุวิชฯ เป็นผู้หญิงนะคะ (ฮา) โดยเรามีชื่อเล่นจริงๆ ว่า 'อิงค์' (Ink) ค่ะ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด พื้นฐานเป็นคนนิสัยคุยไม่เก่ง โลกส่วนตัวสูง และไม่ใช่เด็กที่ชอบออกไปเล่นซนนอกบ้านเท่าไหร่ ทำให้กิจกรรมส่วนใหญ่ที่ชอบทำตอนเป็นเด็กมีอยู่ไม่กี่อย่างคือดูการ์ตูน วาดรูป และก็อ่านหนังสือค่ะ ซึ่งการอ่านนี่เองที่จุดประกายความฝันที่อยากจะเป็นนักเขียนให้กับเรา

เราเริ่มเขียนนิยายมาตั้งแต่ตอนที่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นจนถึงปัจจุบันที่เรียนจบปริญญาตรีมาได้ซักพักแล้ว แต่เราก็ยังพยายามจะสร้างสรรค์ผลงานของตัวเองออกมาให้สำเร็จควบคู่ไปกับทำงานเป็นนักวาดภาพประกอบอิสระของตัวเองต่อไป แน่นอนว่าการมีหนังสือเป็นของตัวเองซักเล่มนั้นไม่ง่ายเลย เรียกได้ว่าล้มลุกคลุกคลานกันเลยทีเดียว ทั้งเจอกับความผิดหวัง ทั้งไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่ใจนึก แต่กระนั้นเราก็พยายามย้ำกับตัวเองเสมอว่าอย่ายอมแพ้ แม้ความฝันมันจะดูริบหรี่เสียจนน่าท้อแท้ก็ตาม แต่เราก็ยังเชื่ออยู่เสมอว่าซักวันความฝันมันจะเป็นจริงได้ และในที่สุดมันก็เป็นจริงแล้วค่ะ! โดยผลงานเรื่อง 'กับดักดวงดาว' ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือนี้คือผลงานเล่มแรกอย่างเป็นทางการของ 'สุวิชฯ' ค่ะ

สุดท้ายนี้เราขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนช่วยผลักดันให้นักเขียนโนเนมคนนี้สามารถเข็นผลงานเรื่องแรกในชีวิตออกมาได้สำเร็จ ทั้งทีมงานและ บ.ก. ของสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาส ขอบคุณพ่อกับแม่ที่สนับสนุนและคอยช่วยกันกดดันลูกสาวผู้ฝันเฟื่องคนนี้ให้ทำงานจนเสร็จได้ ขอบคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้และช่วยขัดเกลาวิชาการเขียนให้กับเด็กคนนี้ ขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่เป็นกำลังใจให้กันเสมอ และขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ให้ความสนใจและหยิบผลงานของเราขึ้นมาอ่านด้วยค่ะ

สามารถติดตามข่าวสารผลงานเล่มอื่นๆ หรือแวะมาพูดคุยกับเราได้ที่ Facebookfanpage: สุวิชฯ (https://www.facebook.com/inksuvich) ค่ะ

สุวิชฯ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่
www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ยามใดที่มีคนไทยได้ดีไปโกอินเตอร์อยู่ในวงการต่างๆ ทั่วโลก คนไทยทั้งหลายจะภาคภูมิใจในตัวบุคคลเหล่านั้นเป็นพิเศษ เช่น ดาราคนนี้ได้ไปเล่นหนังที่ประเทศจีน เด็กหนุ่มคนนั้นได้ไปเป็นเด็กฝึกที่ค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ของเกาหลี นักแสดงมากความสามารถได้มีโอกาสไปเป็นหนึ่งในนักแสดงละครเวทีของบรอดเวย์ แค่คิดก็ทั้งน่าภูมิใจและอดที่จะเอาใจช่วยคนไทยด้วยกันไม่ได้ แต่สำหรับ 'เอ็มมานูเอล ธนิษฐ์ กฤติกร โคลม' นั้น ดูเหมือนว่าคนไทยทั้งหลายจะอยากสาปแช่งและไม่อยากจะรับรู้เลยว่านักร้องหนุ่มคนนี้มีสายเลือดความเป็นไทยอยู่ในตัวจากผู้เป็นแม่ ต่อให้ชื่อเสียงของวง 'สตาร์ส แทรป' (Stars' Trap) วงบอยแบนด์สัญชาติอเมริกันจะดังเป็นพลุแตกแค่ไหน แต่ความขยันฉาวและขยันสร้างเรื่องก็ทำให้ชายหนุ่มลูกเสี้ยวอเมริกันฝรั่งเศส และไทยคนนี้ไม่เป็นที่ชื่นชมเท่าไหร่นัก

ก็ไม่มีอะไรมาก จุดเริ่มต้นความย่ำแย่มันเริ่มมาจากที่เจ้าตัวด่านักข่าวไปแบบแสบจนถึงทรวง ทำให้ภาพลักษณ์ของเอ็มมานูเอลนั้นติดลบไปสักพักใหญ่เลยทีเดียว แต่ไม่นานเรื่องนี้ก็ซาลงไปเพราะตอนนั้นเอ็มมานูเอลยังเป็นวัยรุ่นอารมณ์แปรปรวนอยู่ ทว่าทำตัวดีได้ไม่กี่ปีนักร้องหนุ่มก็ก่อเรื่องใหม่

อีกครั้ง โดยการไปเมาแล้วมีเรื่องกับคนในงานปาร์ตี้ของไฮโซสาวชื่อดังคนหนึ่ง ลำบากต้นสังกัดต้องตามล้างตามเช็ดปัญหากันจนหัวหมุน แล้วยังต้องจ่ายค่าเสียหายและค่าชดเชยอีกไม่หวาดไม่ไหว สองปีต่อมาก็มีเรื่องฉาวที่ดังระดับโลกอีกครั้งเมื่อหนุ่มเสเพลเจ้าเสน่ห์มีเรื่องกับนักแสดงหนุ่มใหญ่ชื่อดัง เพราะนักร้องหนุ่มดันทะลึ่งไปนัวเนียกับนักแสดงสาวคนหนึ่งที่กำลังคบหาอยู่กับนักแสดงหนุ่มใหญ่คนดังกล่าว

ถึงแม้เรื่องจะเกิดจากความเมาในงานปาร์ตี้หลังงานประกาศรับรางวัลประจำปีที่เป็นงานปิดก็ตาม แต่สุดท้ายข่าวก็รั่วออกไปจนได้และทำให้เรื่องฉาวนี้ถูกขยี้เละเทะกันสนุกสนานอยู่นานมาก กว่านักข่าวและสังคมจะเลิกโจมตีเอ็มมานูเอลก็ตอนที่นักแสดงสาวรายนั้นหาเรื่องใส่ตัวเองด้วยการนอกใจนักแสดงหนุ่มใหญ่ซ้ำสองไปกับนักการเมืองผู้มีอิทธิพลและมีลูกเมียแล้ว ความฉาวที่ขยี้ประเด็นกันมาเป็นปีเลยเทไปอยู่ที่ฝ่ายหญิงโดยปริยาย ดารา นักร้อง หรือนางแบบสาวคนอื่นๆ ในวงการที่เคยถูกนักแสดงหญิงคนนี้แย่งคนรักไปต่างก็แห่กันออกมาแฉเพราะต้องการเหยียบย่ำหล่อนให้ตกต่ำมากกว่าเดิม

ว่าไปแล้ว ถ้าหากว่าเอ็มมานูเอล โคลมไม่มีฝีมือพอและฐานแฟนคลับไม่เหนียวแน่นจริงล่ะก็ วงสตาร์ส แทรปที่ค่ายเพลง IN อุตส่าห์ปลุกปั้นกันมาหลายปีคงจบเห่ไม่เป็นท่าตั้งนานแล้ว

หมอนี่มีดี แต่เหมือนมีแม่เหล็กดูดความวายป่วงเข้าหาตัวอยู่ร่ำไป

จะตัดหางปล่อยวัดไปเสียแต่แรกก็ทำได้แต่ทำไม่ลงเพราะวงนี้เป็นบ่อเงินบ่อทองของบริษัท แต่อะไรๆ ก็มีจุดเดือดของมันเองทั้งนั้น ซึ่งครั้งนี้มันเกินจะทน

ปีนี้เอ็มมานูเอลทำเรื่องอีกครั้ง นั่นคือไปอยู่ในผับที่มีการเล่นยากันเกิดขึ้น!

ภาพของชายหนุ่มที่มีสภาพเมามาย หน้าโทรม ถูกคุมตัวไป

สถานีตำรวจทำให้ภาพลักษณ์ทั้งหลายแหล่ที่แย่อยู่แล้วยิ่งตกต่ำลงไปอีก ต่อให้ผลตรวจปัสสาวะของชายหนุ่มจะไม่ออกมาเป็นสีม่วงก็ตาม แต่มันก็ต้องมีบทลงโทษกันบ้าง เพราะสังคมกำลังรอให้ทางค่ายเพลงทำอะไรกับศิลปินในสังกัดคนนี้สักที เนื่องจาก IN ได้ปล่อยปละละเลยเรื่องนี้มานานเกินไปแล้ว ยิ่งแฟนคลับวงนี้ส่วนใหญ่เป็นเด็กสาววัยรุ่นด้วยก็ยิ่งปล่อยไปเฉยๆ ไม่ได้ แบบอย่างที่ดีของเยาวชนต้องไม่ใช่แบบนี้

เพราะเหตุนี้ห้องประชุมเล็กจึงถูกใช้งานอย่างเร่งด่วนเพราะบอร์ดบริหารต้องมาร่วมกันพิจารณาและหาทางออกให้กับไอ้ตัวปัญหาจอมฉาวโฉ่ของพวกเขาที่ไปทำงามหน้าเอาไว้

"พวกนั้นถึงไหนแล้ว" 'มาร์ค โบนส์' ซีอีโอของค่ายเพลง IN หันไปถามเลขาฯ ชายวัยกลางคนของเขาที่นั่งอยู่ทางขวามืออย่างหงุดหงิด

'พวกนั้น' ที่มาร์คหมายถึงก็คือพวกสตาร์ส แทรป บอยแบนด์บ่อเงินบ่อทองของค่ายเพลงนั่นเอง เขานัดพวกนั้นมาฟังการประชุมครั้งนี้ด้วย เนื่องจากต้องการให้สมาชิกทั้งหมดมารับฟังการตัดสินบทลงโทษของเอ็มมานูเอลซึ่งจะมีผลกระทบต่อกิจกรรมและตารางงานทั้งหมดของวง

"รถตู้เข้ามาในบริษัทแล้วล่ะครับ"

ไม่ทันที่มาร์คจะตอบอะไร เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น เนื่องจากห้องทุกห้องในตึกนี้ถูกสร้างและออกแบบให้เป็นห้องกระจกทั้งสี่ด้านอยู่แล้ว เลยทำให้สามารถมองเห็นสภาพแวดล้อมได้จากทั้งข้างนอกและข้างใน และสมาชิกทั้งสี่ของสตาร์ส แทรปก็มาถึงด้านหน้าห้องประชุมเล็กแล้ว

ซึ่งไอ้ตัวปัญหาที่เดินรั้งท้ายก็มาประชุมในสภาพที่โทรมสุดขีดตามคาด

ธีโอ ฟรานซิส แบรดลีย์ และเอ็มมานูเอลเดินเข้ามาและจับจองที่นั่งอีกฝั่งของโต๊ะประชุมตัวยาวที่ยังว่างอยู่ทั้งแถบอย่างรวดเร็ว

"ไงโคลม สภาพอย่างกับซอมบี้เลยนะ" มาร์คทักปนเหน็บแนมชายหนุ่มร่างสูงโปร่งผู้มีผมยาวรุงรังสีดำหยักศกเป็นลอนที่ดูเปียกและมัน

เพราะไม่ได้สระมาหลายวันเป็นคนแรก

เอ็มมานูเอลเหลือบตามอง 'บอส' หรือก็คือคนที่ปลุกปั้นเขาและเพื่อนๆ มาจนประสบความสำเร็จในทุกวันนี้อย่างเฉื่อยชา ดวงตาคมสีน้ำตาลช็อกโกแลตดูโทรมและแดงช้ำ เบ้าตาก็ดำคล้ำไม่ต่างจากหมีแพนด้า ทั้งยังลึกโหลนิดๆ จากการอดนอนเพราะปาร์ตี้และสูบบุหรี่จัด

"เข้าใจไหมว่าวันนี้ฉันเรียกพวกนายมาทำไม" มาร์คทำเป็นไม่สนใจสายตาประหนึ่งฆาตกรโรคจิตของเอ็มมานูเอลแล้วเริ่มพูดเรื่องที่นัดกันมาคุยในวันนี้ทันที

"เรื่องที่เอ็มไปก่อเอาไว้ครับ" 'ธีโอ พาร์สัน' ที่เปรียบเสมือนหัวหน้าวงตอบ

"หึ...เดี๋ยวนะ" เอ็มมานูเอลแทรกขึ้นมาด้วยเสียงเนิบนาบกวนประสาท "ก่อเรื่อง? ฉันก่อเรื่องอะไร ไอ้พวกเด็กเวรนั่นต่างหากที่ก่อเรื่อง ฉันไม่มีเอี่ยวด้วย ผลตรวจฉี่ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าฉันไม่ได้เล่นยากับพวกมัน"

"ฉันกับบอร์ดบริหารปรึกษากันแล้วเรื่องบทลงโทษ ฉันจะให้เอ็มมานูเอลพักงานเจ็ดเดือน พวกนายที่เหลือยังทำงานต่อไปได้ ฉันไม่มีปัญหาเรื่องนั้น" มาร์คชี้แจงอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา ไม่ได้สนใจว่าหนุ่มลูกเสี้ยวจะว่ายังไง

แต่ลึกๆ มาร์คก็ต้องยอมรับว่าไอ้ตัวปัญหานี่ยังมีดีอยู่บ้าง ถึงมันจะขยันฉาวแค่ไหน แต่มันก็ไม่มีความคิดที่จะเล่นยาแบบที่คนอื่นๆ ทำกัน ทว่าอย่างไรเสียครั้งนี้เขาจะปล่อยปัญหาไปตามเรื่องเหมือนทุกครั้งไม่ได้

"เจ็ดเดือนเหรอครับ" 'ฟรานซิส รอย' ผู้มีใบหน้าอ่อนเยาว์และอายุน้อยที่สุดถามพลางหันไปมองเพื่อนร่วมวงที่ต้องรับบทลงโทษนี้อย่างเป็นห่วง

เจ็ดเดือนไม่ใช่เวลาน้อยๆ เลย

"เจ็ดเดือนไม่นานขนาดนั้นหรอกฟราน" 'แบรดลีย์ บริงตัน' ว่าก่อนจะหันไปหามาร์ค "แต่แฟนคลับคงไม่ชอบนักถ้าเราสามคนยังทำงานต่อ

ขณะที่เอ็มถูกพักงานแบบนี้"

"พวกนายก็คิดหาคำตอบโลกสวยที่แสดงถึงมิตรภาพของพวกนายไปสิ วัยรุ่นน่ะลืมง่ายจะตาย" มาร์คว่าอย่างไม่อินังขังขอบใดๆ

"เหอะ..."

มาร์คตวัดตาไปทางเอ็มมานูเอล "อย่ามาทำเสียงแบบนั้นนะโคลม! นี่ถือเป็นบทลงโทษที่นายสมควรจะได้รับมาตั้งนานแล้ว!"

ชายหนุ่มหน้าโทรมยิ้มหยันพลางหัวเราะในลำคอ "เพราะกลัวโดนนักข่าวประณามมากกว่าล่ะมั้ง เพิ่งจะอยากสร้างภาพหรือไง เมื่อก่อนเห็นเห็นแก่เงินลูกเดียว"

"เอ็ม!" ธีโอปรามเพื่อนเสียงเข้ม

"เอาเป็นว่าตามนี้แล้วกัน ฉันเองก็มีงานเยอะแยะต้องทำ ไม่อยากมานั่งเสียเวลากับปัญหาเดิมๆ ซ้ำซาก" ผู้ที่มีตำแหน่งใหญ่ที่สุดกล่าวตัดจบห้วนๆ แล้วตั้งใจจะเดินออกไปจากห้องประชุมให้เร็วที่สุดถ้าหากเสียงแหบพร่าของตัวต้นเรื่องจะไม่ดังขัดขึ้นมาเสียก่อน

"เออ แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน"

"หมายความว่าไง" มาร์คหยุดเดินพร้อมกับย้อนถามด้วยสีหน้าไม่วางใจด้วยเพราะน้ำเสียงกวนประสาทแบบนั้นพร้อมกับหน้าตาอ้อนหมัดอ้อนเท้าของเอ็มมานูเอลนั้นทำให้หนุ่มใหญ่รู้สึกเสียวสันหลังแปลกๆ แต่เอ็มมานูเอลไม่คิดจะตอบคำถามนั้น สิ่งที่ประธานค่ายเพลงได้รับกลับมามีแค่รอยยิ้มเนือยๆ อย่างไม่อินังขังขอบใดๆ ทั้งสิ้น

บทที่ 1
กลับกฤติกร

'เอ็ม พ่อโกรธมาก แม่ว่าต่อให้ลูกถ่อสังขารมาถึงหน้าบ้าน พ่อก็ไม่เปิดประตูให้ลูกเข้าบ้านแน่ๆ เอาอย่างนี้นะ คุณยายบ่นหาลูกกับแม่มาหลายครั้งแล้ว ลูกบินไปอยู่กับคุณตาคุณยายที่ไทยดีกว่า รายนั้นต่อให้โกรธที่ลูกทำเรื่องเยอะเอาไว้แค่ไหนแต่ก็ไม่ไล่ลูกออกจากบ้านหรอก ไว้แม่คุยกับพ่อให้ใจเย็นเรื่องลูกก่อนแล้วลูกค่อยบินกลับอเมริกานะ'

นี่คือคำพูดของ 'ละอองดาว' แม่บังเกิดเกล้าของเอ็มมานูเอลที่พูดกับลูกชายคนเดียวของหล่อนหลังจากเห็นข่าวพักงานถูกแพร่ออกไป โดยปกติเอ็มมานูเอลกับพ่อของเขา 'อองตวน โคลม' ก็มีความสัมพันธ์ที่เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายอยู่แล้ว เพราะคนเป็นพ่อไม่ชอบใจที่ลูกชายเลือกจะยึดอาชีพนักร้องนักดนตรีแทนที่จะมาช่วยทำงานบริษัทของครอบครัว ยิ่งเส้นทางชีวิตที่ลูกชายเลือกเละเทะไม่เบาในไม่กี่ปีหลังมานี้ ก็ทำให้พ่อลูกเข้าหน้ากันไม่ติดไปกันใหญ่ ครั้งนี้จะเรียกว่าตัดหางปล่อยวัดเลยก็ได้เพราะอองตวนถึงขนาดลั่นวาจาไม่ขอต้อนรับลูกชายกลับบ้านแบบนี้

ด้วยเหตุนี้เอ็มมานูเอลจึงตีตั๋วเครื่องบินชั้นบิสิเนสคลาสมายังประเทศบ้านเกิดของมารดาอย่างไม่มีทางเลือก

รถแท็กซี่สีเขียวเหลืองจอดลงที่รั้วไม้ระแนงบานใหญ่ มีป้ายประดับตัวอักษรไทยตวัดหางอ่อนช้อยที่ชายหนุ่มผู้โดยสารจำได้ว่ามันคือนามสกุล 'กฤติกร' นามสกุลเก่าของมารดาก่อนที่จะแต่งงานไปกับหนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-ฝรั่งเศสแล้วไปตั้งรกรากอยู่ที่นิวยอร์กด้วยกัน

เอ็มมานูเอลจ่ายเงินให้โชเฟอร์เสร็จก็คว้าเป้ใบใหญ่ลงจากรถ เขาไม่ได้ขนของมามากมายเพราะไม่ชอบบ้าหอบฟางโดยเฉพาะกับการเดินทางที่ต้องเปลี่ยนเครื่องหลายเที่ยวกว่าจะมาถึงประเทศไทยแบบนี้ ชายหนุ่มขนมาแต่เสื้อผ้าสามสี่ชุดและของใช้จำเป็นเท่านั้น โดยตั้งใจว่าถ้าขาดเหลืออะไรค่อยไปหาซื้อเอาเมื่อเดินทางไปถึง

นิ้วเรียวยาวมีรอยไหม้นิดหน่อยเนื่องจากสูบบุหรี่เป็นประจำกดลงไปบนออดข้างประตูรั้วไม้ ไม่ช้าก็มีร่างอวบท้วมเดินอุ้ยอ้ายมาเปิดประตูให้ หล่อนเป็นหญิงมีอายุผมสีดำแซมสีดอกเลามัดเป็นมวยเรียบร้อย สวมเสื้อคอบัวสีครีมและกระโปรงทรงแปลกๆ ที่น่าจะเป็นผ้าของไทยสีน้ำเงินเข้มยาวคลุมหน้าแข้ง

"คุณเอ็มมานูเอลใช่ไหมคะ" หล่อนพูดเป็นภาษาไทยช้าๆ ชัดๆ

ชายหนุ่มพยักหน้าเนือยๆ เพราะง่วงและเจ็ตแล็กอย่างมาก เขาอยู่อเมริกามายี่สิบกว่าปี แต่ก็พอจะฟังภาษาไทยออกและพูดประโยคง่ายๆ ได้บ้างเพราะต้องใช้คุยกับแม่เป็นประจำ แต่ก็ไม่คล่องเท่าภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศสที่มีโอกาสได้ใช้บ่อยกว่า

หญิงรับใช้เชิญให้เอ็มมานูเอลเข้าบ้านก่อนจะเดินนำไปตามทางที่ปูด้วยหินกรวดสีขาวทอดยาวไปยังบ้านเรือนไทยประยุกต์หลังงามที่ไม่ต่างจากในความทรงจำของเขาเท่าไหร่นัก มีเพียงตัวเรือนถูกต่อเติมขยายออกไปมากขึ้นกับมีห้องติดกระจกดูทันสมัยเพิ่มเข้ามา ทว่าก็ไม่ขัดตากับความงามอย่างไทยที่มีแต่เดิมอยู่แล้ว

"เชิญค่ะ คุณท่านรอคุณอยู่"

ชายหนุ่มเห็นหล่อนถอดรองเท้าแตะออกจึงถอดตามบ้าง สมองเริ่ม

ทบทวนธรรมเนียมของคนไทยและจำได้ว่าคนไทยไม่สวมรองเท้าเข้าบ้านกัน เขาเตะรองเท้าผ้าใบยี่ห้อดังไปไว้ข้างๆ บันไดทางขึ้นแล้วเดินตามร่างท้วมนั่นไป กลางบ้านนั้นยังคงเปิดโล่งรับสายลมเย็นฉ่ำที่พัดมา มีศาลาพร้อมกับพื้นยกสูงขึ้นไว้เป็นที่สำหรับนั่งพักผ่อนอยู่กลางเรือน บนเบาะหนานุ่มตรงศาลานั้นมีร่างผอมบางของหญิงชราและร่างสันทัดของชายชราที่เขาจำได้ดีว่าเป็นใคร

'กันต์' และ 'นภา กฤติกร' คุณตาและคุณยายของเขานั่นเอง

"คุณท่านคะ คุณเอ็มมานูเอลมาถึงแล้วค่ะ"

สิ้นเสียงรายงาน นภาก็ละมือจากงานร้อยมาลัยตรงหน้ามามองหน้าหลานชายที่ยืนเก้ๆ กังๆ อยู่ไม่ไกล ดวงตาสีดำของหญิงชราสดใสขึ้นอย่างเห็นได้ชัด มือบางเหี่ยวย่นวางเข็มร้อยมาลัยลงบนพานข้างตัวก่อนจะกวักมือเรียกหลานชายคนเดียวของนาง "ตาเอ็ม มาหาตากับยายมาลูก"

'ตาเอ็ม' ค่อยๆ เดินก้มศีรษะไปหาก่อนจะนั่งขัดสมาธิข้างๆ กายของหญิงชราที่ตัวเล็กกว่าเขามาก

"สวัสดีฮะ..." ชายหนุ่มเอ่ยสวัสดีเฉยๆ ก่อนที่จะนิ่งไปแล้วทักทายใหม่ด้วยการยกมือสองข้างขึ้นประกบกันที่ระหว่างอกเมื่อเห็นสายตาเข้มๆ ของผู้เป็นตาจ้องมา เขาก้มศีรษะลงไปด้วยเพื่อจะไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองตามประเพณีไทยได้อย่างถูกต้องมากขึ้น แต่ท่าทางคงตลกและเก้กังเต็มที เพราะนภาถึงกับหัวเราะออกมาเบาๆ

"ไหว้พระเถอะลูก เดินทางเหนื่อยไหม"

สมองล้าๆ ของเอ็มมานูเอลเค้นประโยคภาษาไทยออกมาโต้ตอบคนเป็นยาย

"เหนื่อยครับ อยากนอน"

แม้คำตอบจะดูห้วนแต่เห็นท่าทีครุ่นคิดแบบนั้นของหลานชายแล้ว คนเป็นตากับยายก็รู้ได้ทันทีว่าหลานคนนี้พูดไทยไม่คล่องเสียแล้ว แต่ก็

ยังดีที่พอฟังออกว่าพวกตนถามว่าอะไร

"โทรมไปนะ ฉันเห็นข่าวแกหมดแล้ว แม่แกก็โทรมาบอกพวกฉันคร่าวๆ แล้วด้วย แกก็อยู่นี่ไปให้สบายใจเถอะ" เสียงแหบแต่เข้มด้วยนิสัยจริงจังดุดันของกันต์เอ่ย

หลานชายพยักหน้ารับคำแต่ไม่ได้คุยอะไรตอบเพราะไม่รู้ว่าควรจะพูดหรือเข้าหาผู้ใหญ่อย่างไร ต่อให้คิดถึงกันแค่ไหนแต่เอ็มมานูเอลก็ห่างเหินจากครอบครัวทางฝั่งแม่มานานมากแล้ว ทำให้เหมือนมีช่องว่างระหว่างกันจนพานทำตัวไม่ถูก แต่ที่แห่งนี้ก็เป็นที่เดียวที่ชายหนุ่มรู้สึกว่าต้อนรับเขาจริงๆ เอ็มมานูเอลรู้ดีว่าตากับยายยังรักเขาอยู่โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ เพราะอย่างนี้แม่ถึงแนะนำให้เขาหลบมาพักผ่อนที่นี่ซึ่งตัวเขาก็ไม่ปฏิเสธ

เพราะลึกๆ แล้วเขาเองก็คิดถึงตากับยายที่เมืองไทยมากเหมือนกัน

"แม่เนื่อง พาหลานฉันไปห้องเขาไป ยายจัดห้องใหม่ไว้ให้แล้ว ไปอาบน้ำพักผ่อนเถอะนะ เดี๋ยวตอนเย็นมาทานข้าวด้วยกัน" หญิงชราสั่งกับแม่บ้านที่เป็นคนพาเอ็มมานูเอลเข้ามา หล่อนลุกขึ้นเดินนำชายหนุ่มลูกเสี้ยวไปทางเรือนที่ต่อเติมใหม่ทางฝั่งขวา แต่ทั้งสองคนก็ต้องหยุดฝีเท้าไปเมื่อมีเสียงเรียกจากด้านหลังมารั้งพวกเขาเอาไว้

"ป้าเนื่องคะ เห็นปุยฝ้ายไหม"

เอ็มมานูเอลหันหลังกลับไปมองตามเสียงนั้น เจ้าของเสียงเป็นเด็กสาวหน้าใส ผมดำยาวตรง ผิวสีงาช้างในเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นกับกระโปรงพลีตสีดำแปลกตา คิ้วเข้มหนาสีดำของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันเล็กน้อย เพราะในสมองของเขานั้นรู้สึกคลับคล้ายคลับคลากับเด็กสาวคนนี้อย่างบอกไม่ถูก

"อ้าวคุณเต็ม! นังปุยฝ้ายช่วยนังแจ๋วอยู่ในครัวค่ะ"

เด็กที่ชื่อ 'เต็ม' พยักหน้ารับรู้ก่อนจะเบนสายตามาทางเอ็มมานูเอล เธอชะงักไปนิดหน่อยเมื่อเห็นหน้าเขาชัดๆ ท่าทางอย่างนั้นเอ็มมานูเอล

เห็นแล้วก็รู้ตัวทันทีเลยว่าเธอจำหน้าเขาได้ เดี๋ยวคงได้เอาไปโพนทะนาบนเฟซบุ๊กไม่ก็ทวิตเตอร์แน่ๆ คิดแล้วชายหนุ่มก็กลอกตาสีน้ำตาลของตัวเองอย่างเบื่อหน่าย

"เต็ม! มาหาปู่หน่อยมา!" เสียงดังแหบห้าวของกันต์ร้องเรียกเด็กสาวอย่างคุ้นเคยกันดีจนคนเป็นหลานชายแท้ๆ ยังอดหันไปมองผู้เป็นตาไม่ได้

ร่างเล็กเหมือนเด็กมัธยมต้นเดินเข้าไปหาชายชราที่แทนตัวเองว่า 'ปู่' กับเธออย่างนอบน้อม ทุกกิริยาของสามคนบนศาลานั้นอยู่ในสายตาของเอ็มมานูเอลทั้งหมด เด็กสาวนั่งลงบนเบาะที่ชายหนุ่มเพิ่งนั่งไปเมื่อครู่ก่อนจะไหว้ผู้อาวุโสทั้งสอง ส่วนกันต์และนภาก็รับไหว้อย่างยิ้มแย้ม ทักทายลูบศีรษะเด็กคนนั้นอย่างรักใคร่เอ็นดู

"คุณเอ็มคะ" 'แม่เนื่อง' เรียกชายหนุ่มพร้อมกับแตะมือเหี่ยวย่นลงบนแขนของเขาไปด้วย

"What?" เขาหันไปพร้อมกับถามเป็นภาษาอังกฤษตามความเคยชิน

ถึงจะไม่รู้ภาษาเมืองนอกเมืองนา แต่แม่เนื่องก็ยิ้มแป้นอ่อนโยนกลับมาแล้วพูดตอบชายหนุ่มเป็นภาษาไทย "ยังอยากไปห้องคุณอยู่ไหมคะ"

"เอ่อ...ไป...ไปฮะ" เอ็มมานูเอลตอบตะกุกตะกัก ก่อนจะตัดสินใจถามแม่เนื่องที่เดินนำหน้าเขาอยู่ว่า "เด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นใครเหรอครับ"

"เธอชื่อเต็มเดือนค่ะ เป็นหลานสาวของเพื่อนสนิทคุณท่าน"

คำตอบนั้นไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มพอใจเท่าไหร่ เขาอยากรู้ว่าเพราะอะไรเธอถึงดูสนิทสนมกับตายายของเขานัก เพราะจากคำตอบของแม่เนื่องหล่อนก็ไม่ได้เป็นหลานแท้ๆ เหมือนเขาเสียหน่อย

ก็แค่หลานของเพื่อน...

ห้องของเอ็มมานูเอลเป็นห้องที่ติดกระจกใสไว้รอบด้านทำให้มองเห็นเข้าไปภายในห้องได้อย่างชัดเจน มืออวบเหี่ยวย่นของแม่เนื่องไขกุญแจพร้อมกับเชิญให้ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของห้องได้เดินเข้าไป หล่อนชี้บอก

ตำแหน่งสวิตช์ไฟและรีโมตเครื่องปรับอากาศให้ชายหนุ่มรู้คร่าวๆ ก่อนจะเอ่ยขอตัวเพื่อที่หลานชายของเจ้าของบ้านจะได้พักผ่อนตามลำพัง

"ถ้าหากคุณเอ็มสงสัยเรื่องคุณเต็ม ไว้รอถามคุณท่านเย็นนี้ก็ได้ค่ะ คุณเต็มอาจจะอยู่ทานมื้อเย็นวันนี้ก็ได้"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเป็นปมมากขึ้น เสี้ยวหน้าคมเป็นเหลี่ยมมุมชัดเจนหันไปหาแม่เนื่อง "แล้วทำไมคุณถึงบอกผมตอนนี้ไม่ได้"

"เรื่องของเจ้านายป้าพูดไม่ได้ค่ะ คุณเอ็มรอฟังจากปากคุณท่านเองดีกว่า"

อะไรเนี่ย?!

บ้านนี้มีความลับเยอะตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

เอ็มมานูเอลหลับเป็นตายหลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อย ตื่นขึ้นมาฟ้าก็มืดเต็มทีแล้ว พอดีกับที่แม่เนื่องมาเคาะประตูห้องเขาเพื่อเรียกไปทานข้าวเย็น ชายหนุ่มเริ่มประมวลความทรงจำและจำได้ว่าตอนนี้เขาอยู่บ้านของตากับยายในประเทศไทยเพื่อพักร้อนและสงบสติอารมณ์ตามที่แม่แนะนำ

ชายหนุ่มยันตัวขึ้นมาจากเตียงนอนอย่างงัวเงีย ก่อนจะเดินเข้าไปล้างหน้าในห้องน้ำเพื่อให้ตาสว่างมากขึ้น อาการเจ็ตแล็กยังไม่หายไปนัก แต่ก็ถือว่าโอเคขึ้นกว่าตอนลงจากเครื่องใหม่ๆ เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนมาก มือขาวแข็งแรงลูบน้ำเย็นไปตามลำคอ พลันนึกถึงใบหน้าเรียบๆ ของเด็กคนนั้นขึ้นมาได้

ชื่ออะไรนะ...เท็น...เทม...

เทมส์เหรอ เทมส์แบบแม่น้ำเทมส์น่ะเหรอ

แต่เอ็มมานูเอลรู้สึกว่าแม่เนื่องไม่ได้ออกเสียงชื่อเด็กนั่นแบบนั้นนี่นา

แล้วทำไมเขาต้องไปติดใจสงสัยอะไรมากมายด้วย ก็แค่คนแปลกหน้า

ที่เพิ่งเคยพบกัน แปลกชะมัด...ในสมองลึกๆ ของเอ็มมานูเอลนั้นกลับรู้สึกคุ้นหน้าเด็กคนนั้นอยู่ไม่น้อยเลย เหมือนเคยเจอกันมาก่อน แต่ยิ่งคิดมากเท่าไหร่ก็ยิ่งพานจะปวดหัวมากขึ้นเท่านั้น

ทว่าพอร่างสูงชะลูดเกือบแตะร้อยเก้าสิบเซนติเมตรของเอ็มมานูเอลเดินตรงไปยังศาลากลางเรือน เขากลับไม่เห็นร่างผอมบางของเด็กนั่นเลย ทั้งที่นึกว่าเธออาจจะอยู่กินมื้อเย็นด้วยแท้ๆ ชายหนุ่มลงไปถึงห้องรับประทานอาหารที่ใต้ถุนเรือนก็ยังไร้วี่แววของเด็กคนนั้น เอ็มมานูเอลเห็นแค่ตากับยายของเขาเท่านั้น บนโต๊ะมีสำรับอาหารมากมายที่จัดวางเอาไว้อย่างแน่นเอี้ยดจนน่ากลัวว่าจะทานไม่หมด

"ยายเตรียมของชอบเราไว้ทั้งนั้นเลยนะตาเอ็ม ไม่รู้เรายังจำได้หรือเปล่า" นภาว่าก่อนจะตักกุ้งตัวโตในต้มยำกุ้งสีสันน่ารับประทานให้หลานชายเพียงคนเดียวอย่างเอาใจ

เอ็มมานูเอลพอจะจำได้ว่าอาหารไทยแต่ละอย่างบนโต๊ะนี้เขาล้วนชอบทานทั้งนั้น บางอย่างอาจจำรสชาติไม่ได้มากนักแต่ก็พอคุ้นหน้าตามันอยู่บ้าง มือใหญ่เรียวยาวใช้ช้อนกดตัดหัวกุ้งแม่น้ำออก มันกุ้งสีส้มอมแดงไหลทะลักออกมาส่งกลิ่นหอมมันน่าทาน ชายหนุ่มแกะเปลือกตามตัวกุ้งออกอย่างเก้ๆ กังๆ และไม่ยอมให้ใครช่วยแกะเด็ดขาด ถึงจะแกะเองอยู่นานแต่สุดท้ายเขาก็ได้ทานเนื้อกุ้งอวบๆ ร้อนๆ สมใจ

"เสียดายยายเต็มไม่อยู่กินมื้อเย็นกับเรานะแม่ฟ้า" กันต์ชวนคุยเพื่อไม่ให้บรรยากาศบนโต๊ะเงียบเกินไป

เอาอีกแล้ว ชื่อนี้อีกแล้ว

"ใครเหรอ...ครับ" ชายหนุ่มลูกเสี้ยวเอ่ยถามออกไปและเกือบจะลืมใส่หางเสียงอีกตามเคย

"ก็เต็มเดือนไงจ๊ะตาเอ็ม" นภาตอบคำถามพลางมองใบหน้ารกครึ้มของหลานชายนิ่งนาน แต่สิ่งที่หญิงชราได้กลับมามีเพียงแค่ความเงียบ

และสีหน้าที่ฉงนงงงวยมากกว่าเดิมของเอ็มมานูเอล

"คงจะจำไม่ได้จริงๆ สินะ" หญิงชรารำพึงออกมากับตัวเอง น้ำเสียงคล้ายกับว่าผิดหวัง จนทำให้เอ็มมานูเอลต้องพูดแก้ตัวออกไป

"ยาย ไม่ใช่ความผิดผมเสียหน่อยที่จำใครที่นี่ไม่ได้เลย ครั้งสุดท้ายที่ผมมาประเทศไทยก็ตอนผมสัก...สิบเอ็ดขวบได้มั้ง" พอพูดจบชายหนุ่มก็อดประทับใจตัวเองไม่ได้ ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่ลืมภาษาบ้านเกิดของแม่ไปซะทีเดียว แต่ก็ไม่น่าแปลกใจนักหรอก ปกติเจอกับละอองดาวผู้เป็นแม่ทีไรแม่ก็มักพูดไทยกับเอ็มมานูเอลเสมอ บางทีภาษาไทยมันคงฝังลึกอยู่ในสมองของเขามานานแล้ว แต่แค่ไม่ค่อยได้มีโอกาสแงะออกมาใช้เท่านั้นเอง

"สิบเอ็ดขวบแกก็ตัวโตเป็นหนุ่มแล้วนะ แต่เอาเถอะ ถ้าแกจำไม่ได้ฉันก็จะแนะนำให้แกรู้จักใหม่อีกครั้ง เด็กนั่นน่ะชื่อเต็มเดือน เป็นหลานสาวของเพื่อนสนิทฉันเอง" กันต์เป็นคนตอบคำถามของเอ็มมานูเอลในที่สุด เมื่อเห็นว่าคนเป็นหลานชายจำอะไรไม่ได้จริงๆ

"แล้ว...เขาเกี่ยวอะไรกับบ้านเราเหรอครับ"

"ก็แค่ฉันกับปู่ของยายเต็มสนิทกันมาก ก็ไปมาหาสู่กันบ่อยๆ นั่นแหละ"

"แต่ตาดูสนิทกับเด็กคนนั้นมากเลยนะ อย่างกับเป็นหลานแท้ๆ อย่างนั้นแหละ"

"ทำไม อิจฉารึ!" ชายชราที่ดูหนุ่มกว่าอายุจริงถามเสียงกลั้วหัวเราะ

เอาล่ะสิ ไอ้หลานตัวโตวัยเบญจเพสมันน้อยใจตากับยายที่สนใจเด็กอายุสิบเก้ามากกว่ามันที่เป็นหลานแท้ๆ

"ไม่! ก็ไม่ใช่ญาติ เลยสงสัยว่าสนิทอะไรขนาดนั้น" ชายหนุ่มแก้มร้อนวูบรู้สึกขายขี้หน้านิดๆ ที่ทำตัวเหมือนเด็กขี้อิจฉา

"ตากับยายเอ็นดูยายเต็มมากก็เพราะปู่ของแกชอบเอาแกมาฝากไว้ให้บ้านเราดูแลตั้งแต่เด็กน่ะจ้ะ" นภาตอบยิ้มๆ ก่อนที่สีหน้าของหญิงชราจะฉายแววเศร้าสร้อยขึ้นมาแทนเมื่อพูดประโยคต่อไป "จริงๆ แล้วปู่ของ

ยายเต็มเพิ่งจะเสียไปไม่นานด้วย นี่ก็เพิ่งจะผ่านวันเผามาได้อาทิตย์เดียวเอง"

"เด็กคนนั้นไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้วหรือครับ" เขาถามต่ออย่างสงสัยใคร่รู้

"มีสิ ฉันแค่เอ็นดูยายเต็มเพราะเหตุผลหลายๆ อย่างน่ะ" กันต์ตอบเสียงเรียบ

"เช่น?"

กันต์ยิ้มอ่อนๆ ให้หลานชายก่อนจะตอบออกไปว่า "ก็เช่นว่าฉันหมายตัวยายเต็มไว้ให้แต่งงานกับแกไงไอ้หลานชาย"

บทที่ 2
วัยเด็กสดใสเป็นสีชมพู

เอ็มมานูเอลหัวเราะเสียลั่นบ้านจนคนเป็นตากับยายชักจะหน้าเจื่อนและหงุดหงิดคนเป็นหลานอย่างไรพิกล

สองสามีภรรยาสูงวัยมองหน้ากันไปมา คนเป็นสามีมองภรรยาผู้งดงามตามวัยด้วยสีหน้าที่พร้อมจะยกเท้าถีบหลานชายวัยเบญจเพสได้ทุกวินาที สายตานี่แทบจะพูดออกมาแทนปากได้เลยว่า

ดู๊ดู แม่ฟ้า ดูหลานสุดสวาทของเธอมันหัวเราะเยาะคนแก่อย่างเราสิ

ส่วนคนเป็นภรรยาก็มองคู่ชีวิตที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาหลายปีด้วยสีหน้าเหนื่อยใจกับหลานชายไม่แพ้กัน

"แกจะหัวเราะอะไรนักหนาเอ็มมานูเอล บอกไว้ก่อนนะว่าฉันพูดจริง เผื่อแกจะคิดว่าคนแก่อย่างฉันพูดเล่น!"

เออ ได้ผล! ไอ้หลานตัวสูงเป็นเปรตผมยาวรุงรังที่ตอนแรกหัวเราะเสียตัวสั่นตอนนี้กลับหยุดขำราวกับมีใครไปกดปิดสวิตช์หัวเราะในตัวมันเข้า เอ็มมานูเอลเสยผมเป็นลอนสีดำของตัวเองไปด้านหลังศีรษะพลางถอนหายใจออกมาเสียงดังอย่างอารมณ์บูด ดวงตาคมสีน้ำตาลช็อกโกแลตมองไปทางสองตายายสลับกัน สีหน้าพวกท่านก็บ่งบอกอยู่แล้วล่ะว่าไม่อยากให้หลานชาย

ขำขันกับเรื่องแต่งงานที่เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่ให้ตั้งตัวนี้

ที่เขาหัวเราะนำหน้าไปก่อนก็เผื่อว่าตากับยายจะล้อเล่น แต่ตอนนี้เขารู้แล้วล่ะว่าจะไม่มีการล้อเล่นกันเกิดขึ้นแน่ๆ

พอเจอแบบนี้คนจะถูกจับแต่งงานกับเด็กที่ไหนไม่รู้ก็เกิดรู้สึกสมองตื้อคิดอะไรไม่ออกขึ้นมาเสียอย่างนั้น หมดคำจะพูด ได้แต่พยายามเค้นหัวสมองคิดคำถามภาษาไทยที่ควรจะถามออกไปเพื่อเคลียร์ความไม่เข้าใจนี้ให้ได้มากที่สุด แต่สุดท้ายชายหนุ่มก็ทำแค่เอาลิ้นดันกระพุ้งแก้มไว้อย่างเคยชินเท่านั้น

"ตาเอ็ม ยายกับตาไม่ได้จะบังคับให้แต่งกันวันพรุ่งนี้เสียหน่อยนะ อย่าทำหน้าเหมือนจะไปตายอย่างนั้นสิ!" คุณนภาที่ปกติจะเรียบร้อยพูดจาน่าฟัง วันนี้กลับพูดจาห้วนๆ ใส่หลานชายด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธตามสามีไปด้วยอีกคน เล่นเอาคนที่ติดตามรับใช้มานานสะดุ้งไปตามๆ กัน

นภาเป็นคนเรียบร้อย ท่านเป็นคุณหนูคนรองของตระกูลเก่าอย่างตระกูลนพรัตน์ที่มีธุรกิจโรงแรมและสปาอีกหลายแห่งกระจายไปทั่วประเทศไทยตั้งแต่เหนือจรดใต้ แต่ถามหน่อยเถอะ คนที่อยู่กินกับคนปากร้ายอย่างกันต์ กฤติกรมาได้เกือบห้าสิบปีมันจะไม่ซึมซับนิสัยเสียเล็กๆ น้อยๆ ของสามีที่รักมาบ้างเลยหรืออย่างไร

"ฟ้า เธอใจเย็นๆ หน่อย" กันต์เอื้อมไปกุมมือเหี่ยวย่นตามวัยของภรรยาอย่างใจเย็นแทน

"ขอโทษค่ะคุณพี่" นภากล่าวอ้อมแอ้มพลางกระแอมอย่างวางฟอร์ม

"ตากับยายคิดอะไรเพี้ยนๆ จะให้ผมแต่งงานกับเด็กมัธยมเนี่ยนะ!" ในที่สุดเอ็มมานูเอลก็หาเสียงของตัวเองเจอ

"มัธยมอะไรล่ะ น้องเขาเรียนมหาวิทยาลัยจะขึ้นปีสามอยู่แล้วนะ!" นภารีบแก้ความเข้าใจผิดของหลานชายทันควัน

นี่หลานชายเห็นท่านเป็นคนแบบไหนกัน ไม่ไหวจริงๆ!

"ไม่มีทาง! หน้าตาอ่อนๆ แบบนั้นน่ะนะอีกไม่กี่ปีจะเรียนจบอยู่แล้ว!"

"แกหน้าแก่เองหรือเปล่าเอ็ม ยายเต็มมันก็หน้าตาสมวัยมันนั่นแหละ กลับมาเข้าเรื่องแต่งงานก่อนดีกว่า" กันต์ดึงหัวข้อสนทนาให้กลับมาเรื่องเดิม

เอ็มมานูเอลทำหน้าบึ้ง "ผมไม่แต่ง เด็กนั่นจะอายุเท่าไหร่ก็ช่าง ผมไม่แต่ง อย่ามาบังคับผม!"

"ยังไม่ทันจะได้รู้จักกันจริงๆ จังๆ แกก็ปฏิเสธแล้วเหรอ"

"ทำไมต้องรู้จักด้วย ผมไม่ชอบเด็ก เด็กผู้หญิงผมยิ่งไม่ชอบ แล้วนี่จะให้ผมไปแต่งงานกับเด็กยิ่งแล้วใหญ่"

"เหรอ แต่ตอนสิบเอ็ดขวบที่เราเจอกับน้องคราวนั้น เราเฝ้าน้องนอนกลางวันเสียยุงไม่ให้ไต่ไรไม่ให้ตอมเลยนะตาเอ็ม"

"What?!"

เฝ้าน้องนอนกลางวัน?!

คนแบบเอ็มมานูเอลเนี่ยนะจะทำอะไรที่หน่อมแน้มแบบนั้น ต่อให้ตอนนั้นจะสิบเอ็ดขวบก็เถอะ แต่ชายหนุ่มก็จำได้ว่าเขาเป็นเด็กอายุสิบเอ็ดที่ทั้งดื้อ ทโมน และร้ายเอาเรื่องน่าดูเลยนะ

เรื่องอ่อนโยนแบบนั้นเขาไม่มีทางทำเด็ดขาด...

เอ๊ะ! หรือทำวะ?

ยิ่งโดนเท้าความย้อนอดีตมากๆ เข้า ชายหนุ่มก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเหมือนจะจำร่างอวบๆ ขาวๆ ตาหยีๆ ได้ขึ้นมารางๆ อย่างไรชอบกล

"นี่แม่ฟ้า เอารูปมาให้ไอ้เอ็มมันดูหน่อยไหม เก็บไว้ไหนแล้วนะ"

"แม่เนื่อง ไปหยิบอัลบั้มรูปเก่าในห้องดูทีวีมาทีซิ จำได้ใช่ไหม"

"จำได้สิคะคุณท่าน"

เอ็มมานูเอลอยากห้ามแม่บ้านร่างอวบไม่ให้ไปเอารูปความหลังอะไรก็แล้วแต่มากระตุ้นความจำของเขาทั้งนั้น เอาจริงๆ เขาไม่อยากจำอะไรในวัยเด็กได้ด้วยซ้ำ ฟังจากที่สองตายายเล่าแล้วชายหนุ่มรู้สึกว่าวัยเด็ก

ตอนสิบเอ็ดขวบที่เมืองไทยของเขาดูจะเป็นช่วงสดใสสีชมพูในสายตาคนแก่อย่างไรชอบกล

ที่เอ็มมานูเอลกลัวก็คือตอนนี้จิตใต้สำนึกของเขาก็ดูจะเริ่มจำได้แล้วด้วยว่าเขาเคยถูกเด็กผู้หญิงอายุสักสี่ห้าขวบคนหนึ่งเรียกว่า 'ปี้เอ็ม ปี้เอ็ม'

"นี่ค่ะคุณท่าน" แม่เนื่องเดินกลับมาพร้อมอัลบั้มเก่าปกฉลุลายลูกไม้สีครีมหวานนวลตาในมือ

"ขอบใจจ้ะแม่เนื่อง แหม...คุณพี่ดูนี่สิคะ ตาเอ็มตอนเด็กน่ารักมากเลย ผมหยิก ผิวขาว แก้มแดง ปากแดงอย่างกับเด็กผู้หญิงแน่ะ"

คนเหมือนเด็กผู้หญิงเบะปาก ทำหน้าสยองพลางใช้ส้อมเขี่ยๆ ข้าวในจานไปมา ชักจะกินข้าวไม่ลงเสียแล้วสิ

"พอเอามาเทียบกับตอนมันโตแบบนี้แล้ว อืม...ฉันว่ามันไม่น่าโตเลยนะแม่ฟ้า"

"อุ๊ย! คุณพี่ อย่าพูดแบบนี้สิคะ!" นภาตีแขนสามีเบาๆ พลางหัวเราะร่วน

เอ็มมานูเอลว่าตากับยายกำลังแกล้งเขาอยู่! เขารู้สึกได้ แล้วคนแก่สองคนนี้คุยกะหนุงกะหนิงกันแบบนี้ตลอดเลยเหรอ อย่างกับหนุ่มสาวคุยกันไม่มีผิด หลานที่ตัวโตเป็นยักษ์แบบเอ็มมานูเอลชักรู้สึกเป็นส่วนเกินอย่างไรพิกล แล้วขอโทษเถอะ ไอ้ที่คุยกันอยู่นี่มันนินทากันอยู่ชัดๆ ว่าแล้วชายหนุ่มเลยกระแอมไอแสดงความมีตัวตนให้คนสูงวัยลืมอายุได้รู้สึกตัว

"นี่ไงตาเอ็ม รูปของหลานกับน้อง" นภาหันมายิ้มพิมพ์ใจพร้อมกับยื่นอัลบั้มรูปมาให้เอ็มมานูเอล

ชายหนุ่มรับมันมาอย่างเสียไม่ได้ รู้สึกว่าอัลบั้มรูปที่ถืออยู่ในมือนั้นช่างน่าหวาดหวั่นราวกับเป็นของต้องคำสาป

รูปเก่าที่สีเริ่มเพี้ยนไปบ้างแต่ก็ยังชัดเจนสดใสตามเทคโนโลยีสมัยใหม่สุดในยุคนั้นจะบันทึกเรื่องราวเอาไว้ได้ ในรูปมีเด็กชายหญิงต่างวัยสองคนยืนถ่ายรูปด้วยกันอยู่ตรงสนามหญ้าหน้าบ้านที่เป็นเรือนไทยประยุกต์หลังหนึ่ง

ดูก็รู้ว่าต่างไม่เต็มใจจะถ่ายรูปกันทั้งคู่ เพราะยืนห่างกันเป็นคืบ ในมือเด็กผู้ชายผิวขาวผ่องอมชมพูตัดกับผมหยิกสีดำสนิทยังถือเกมบอยคู่ใจที่แสนโปรดปรานเอาไว้อยู่เลย ส่วนเด็กผู้หญิงตัวขาวอวบดูนุ่มนิ่มอย่างกับก้อนแป้งนั้นก็กำลังถือกระดาษแผ่นใหญ่และกำสีเทียนในมือเอาไว้จนแน่น

มันก็แค่รูปธรรมดาทั่วๆ ไปที่เด็กสองคนถูกบังคับให้มายืนถ่ายรูปคู่กัน เด็กผู้ชายในรูปซึ่งก็คือเอ็มมานูเอลนั้นกำลังทำหน้าบึ้งใส่กล้อง ส่วนเด็กผู้หญิงในชุดกระโปรงสีแดงเหลืองลายหมีพูห์ก็พอกัน ถึงจะไม่ได้ทำหน้าบูดอะไร แต่เธอก็ไม่ยิ้มเลย หนำซ้ำปากเล็กๆ นั่นติดจะเบะออกราวกับถูกบังคับให้กินยาขม

เอ็มมานูเอลคงไม่ติดใจอะไรถ้าหากว่ารูปข้างๆ กันนั้นจะไม่เตะตาเขาเข้าเสียก่อน

มันคือรูปถ่ายเดี่ยวๆ ของเต็มเดือนนั่นเอง ซึ่งในรูปนี้เด็กหญิงยอมยิ้มให้กล้องแต่โดยดีแล้ว และยิ้มนั่นส่งผลบางอย่างกับเอ็มมานูเอลเข้าอย่างจังจนยากจะอธิบายได้ แถมยังปฏิเสธไม่ได้ด้วยว่าเวลายิ้มแล้วเด็กนี่ก็ดูน่ารักไม่หยอกเลยจริงๆ

"ทำหน้าตะลึงแบบนั้น คงเริ่มจำอะไรได้บ้างแล้วล่ะสิ" นภาล้อหลานชายตัวดีที่เหมือนจะระลึกชาติขึ้นมาได้บ้าง

"จำไม่ได้!" เอ็มมานูเอลยังปฏิเสธ ทั้งที่ความจริงเขาเริ่มจะจำบางอย่างขึ้นมาได้บ้างแล้ว แต่ก็แค่รางๆ เท่านั้น อีกอย่างต่อให้จำได้หมดทุกรายละเอียดแล้วอย่างไรเล่า! ตอนเด็กก็คือตอนเด็ก มันเป็นอดีต เอามาปนกับปัจจุบันได้ที่ไหนกัน!

"จำไม่ได้ก็ไม่ได้ แต่ฉันอยากให้พวกแกได้เจอกันก่อนนะ คุยกันสักคำสองคำก็ยังดี" เจ้าของบ้านกฤติกรเอ่ยแบบไม่สนใจว่าหลานชายจะว่าอย่างไร

"ผมไม่อยากสนิทกับเด็กคนนั้น!"

"เสียใจด้วยหลานรัก ฉันเชิญยายเต็มกับพ่อแม่เขามากินข้าวที่บ้านเราพรุ่งนี้แล้ว" กันต์กล่าวต่อไปอย่างสบายใจ พลางตักกับข้าวบนโต๊ะมาใส่จานของภรรยาสุดที่รัก ไม่สนใจว่าหลานชายตัวดีจะโวยวายแค่ไหน

"ตา! ผมเป็นหลานตานะ!"

"ก็เพราะแกเป็นหลานฉัน ฉันเลยอยากแนะนำผู้หญิงดีๆ ให้"

"นั่นมันเด็กผู้หญิงต่างหาก! ตาจะให้ผมติดคุกหรือไง!"

"นี่ตาเอ็ม อีกไม่กี่เดือนน้องก็จะยี่สิบเต็มแล้ว ไม่เด็กแล้วจ้ะ" นภาแก้อย่างเหลืออดที่เอ็มมานูเอลดูจะย้ำแล้วย้ำอีกกับอายุที่ไม่ได้ไปกับหน้าตาของเต็มเดือนเสียเหลือเกิน

"ผมไม่กินแล้ว!" เมื่อพูดอะไรไปก็ไม่มีใครสนใจ ชายหนุ่มเลยเลือกจะทิ้งช้อนส้อม ลุกขึ้นเดินกระแทกเท้าปึงปังออกจากห้องทานอาหารเพื่อจะกลับไปห้องนอนของตัวเอง กิริยาการก้าวเดินนั้นลงน้ำหนักอย่างแรงในทุกๆ ก้าวบ่งบอกว่าเจ้าตัวโมโหและหงุดหงิดขนาดไหน

คนเป็นยายได้แต่ถอนใจหลังเสียงปิดประตูกระแทกดังลั่นเรือน หญิงสูงวัยตักน้ำพริกกุ้งสดใส่จานให้สามีอย่างที่เคยทำให้กันเสมอมา "ความจริงตาเอ็มก็พูดถูกนะคะคุณพี่ ยายเต็มยังเรียนไม่จบด้วยซ้ำ จะให้แกรีบแต่งไปทำไม"

"ฉันก็ไม่ได้อยากให้มันแต่งวันนี้พรุ่งนี้เสียหน่อยแม่ฟ้า ฉันอยากจับคู่ให้พวกมันเท่านั้นเอง ให้มันชอบกันหรือหมั้นกันไว้ก่อนได้ก็ยิ่งดี"

"แต่หัวดื้ออย่างตาเอ็มคงไม่ยอมหรอกค่ะ เคยบังคับกันได้ที่ไหน นิสัยเหมือนลูกสาวเราไม่มีผิด" หญิงชราว่าก่อนจะพูดดักทางสามี "อย่านึกว่าน้องไม่รู้นะคะว่าคุณพี่ไม่อยากให้หลานชายคนเดียวของคุณพี่แต่งงานกับแหม่มที่นู่น คุณพี่อยากให้หลานชายแต่งกับคนไทยเพื่อจะได้มาอยู่ใกล้ๆ เรามากขึ้นก็บอกมาเถอะค่ะ"

"อย่ามาจี้ใจดำฉันน่าแม่ฟ้า ฉันยังแค้นไอ้ฝรั่งนั่นไม่หายที่มาขโมย

ลูกสาวฉันไป อีกอย่างตอนเด็กไอ้เอ็มกับยายเต็มก็ตัวติดกันจะตาย ลองดูไปก่อนเถอะแม่ฟ้า ถ้าครั้งนี้ไม่รอดฉันก็จะลืมสัญญาของฉันกับสง่าเสียที"

"คุณพี่ ตอนเด็กกับตอนโตเอามาปนกันได้ที่ไหนคะ ตอนนั้นตาเอ็มก็เจอน้องแค่ช่วงสั้นๆ เอง จากนั้นก็ไม่ได้เจอกันอีกเป็นสิบปี คุณพี่ก็รับซื้อที่ดินจากยายเต็มไปเถอะค่ะ น้องก็ไม่ใช่ไม่อยากได้ยายเต็มเป็นหลานสะใภ้หรอกนะ แต่ของแบบนี้บังคับกันไปก็ยุ่งยากเสียเปล่าๆ" นภาบ่นกระปอดกระแปด นึกสงสารเด็กสองคนที่ต้องมาวุ่นวายเพราะผู้ใหญ่แท้ๆ

"เอาน่าแม่ฟ้า ให้ฉันลองจนถึงที่สุดเถอะ ฉันรับปากสง่าเอาไว้แล้วว่าจะให้เราดองกันให้ได้"

"แต่พี่หง่าก็จากไปแล้วนะคะ"

"แต่ก่อนมันไป มันยังพูดถึงเรื่องสัญญาดองกันกับฉันอยู่เลยนะ ว่าถ้าไม่ซื้อที่คืนไปก็ให้ยายเต็มแต่งเข้าบ้านเราซะ มันจับมือฉันเสียแน่นเล่นเอาฉันหลอนจนนอนไม่หลับ" กันต์ทำท่าหวาดหวั่นนิดหน่อยเมื่อนึกถึงเพื่อนรักที่จากไป "ไม่รู้ล่ะ! ถ้าจนปัญญาจริงๆ ฉันจะรับซื้อที่ดินตามที่ยายเต็มและสง่าต้องการก็แล้วกัน"

"พี่หง่านี่ก็จริงๆ เลย คุณพี่ขายที่แพงขนาดนั้นให้ถูกๆ แล้วยังไม่รู้จักเอาไปทำกำไรอีก เก็บไว้จนป่านนี้ ไม่รู้ราคาขึ้นไปถึงไหนแล้ว" นภาบ่นอุบ

สง่าและกันต์นี่ก็แปลก เป็นเพื่อนสนิทกันแต่ชอบเกรงใจกันเสียเหลือเกิน

"สง่ามันเจียมตัว มันไม่กล้าใช้อะไรของฉันหรอก"

"เอ๊ะ! คุณพี่คะ แล้วอัลบั้มรูปไปไหนเสียแล้วล่ะ" นภาถามอย่างตกใจเมื่อไม่เห็นอัลบั้มสีหวานนั่นเสียแล้ว

"หึ! หลานรักของเธอถือติดมือเอาเข้าห้องไปโน่นแล้ว"

นภาตาโตก่อนจะหันตัวไปทางประตูติดกระจกที่หลานชายเพิ่งเดินออกไปเมื่อครู่นี้

ชายชรายิ้มกริ่มอย่างมีหวังเล็กๆ ว่าอาจจะทำตามความปรารถนาของเพื่อนผู้ล่วงลับได้สำเร็จ

เอ็มมานูเอลเปิดแม็กบุ๊กของตัวเองวางบนตัก หลังพิงหมอนที่เอามาตั้งรองเอาไว้กับหัวเตียง บนหน้าจอความละเอียดสูงกำลังเปิดใช้โปรแกรมสไกป์เพื่อต่อสายโทรหาเพื่อนร่วมวงที่เขาสนิทใจมากที่สุดอย่างฟรานซิส

"เดี๋ยวๆ เอาใหม่ซิเอ็ม ตานายจะจับนายทำอะไรนะ" ใบหน้าอ่อนเยาว์เหมือนเด็กอายุสิบหกของฟรานซิสฉายแววตลกขบขันเสียเต็มประดาเห็นหน้าอ่อนๆ อย่างนี้แต่ความเป็นจริงแล้วฟรานซิสนั้นอายุยี่สิบเอ็ดแล้วต่างหาก

"ตาจะจับคู่ฉันกับเด็กที่ไหนก็ไม่รู้" สิ้นเสียงของเอ็มมานูเอล ฟรานซิสก็ปล่อยก๊ากออกมาทันที ท่าทางกวนประสาทเหมือนตอนที่เอ็มมานูเอลหัวเราะตากับยายของตัวเองเมื่อตอนหัวค่ำไม่มีผิด

"เอ็ม นายหนีเสือปะจระเข้แท้ๆ แทนที่จะได้ไปพักผ่อน กลับต้องมาเจอเรื่องไร้สาระกว่าเดิมเสียอีก"

"เออสิ! พรุ่งนี้เด็กนั่นจะมาทานข้าวที่บ้านตาฉันด้วย บ้าเอ๊ย!"

"สวยไหม"

"อะไรนะ"

"ถามว่าสวยไหม ก็นายบอกว่าเจอกันแล้วนี่ เจอแบบตอนโตแล้วไม่ใช่เด็กน้อยกำสีเทียนตัวอวบๆ น่ะ"

เอ็มมานูเอลนั่งนึกทวนความทรงจำถึงใบหน้าตอนปัจจุบันของเต็มเดือนที่เขาได้เจอไปเมื่อตอนบ่าย

เด็กนั่นเคยตัวเล็กยังไงก็ยังตัวเล็กอยู่แบบนั้นแหละ แต่รูปร่างในตอนนี้ผิดกับตอนเป็นเด็กลิบลับ ตอนเด็กนั้นเต็มเดือนมีรูปร่างอวบและผิวพรรณดูนุ่มนิ่มเหมือนก้อนซาลาเปา น่ามันเขี้ยวจนอยากฟัดเนื้อฟัดตัว

วันละหลายๆ รอบให้เจ้าตัวรำคาญและร้องไห้ไปฟ้องแม่ แต่ตอนนี้เธอผอมเกินไปจนดูเปราะบางอย่างไรชอบกล ผิวพรรณยังขาวเหลืองเช่นเดิม ใบหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีดำอมน้ำตาลยาวเลยบ่ากับเครื่องหน้าที่เขาให้คำจำกัดความได้แค่คำว่า 'จืด'

ไม่ใช่สเป็กเลยโว้ย!

"จืดๆ อ่ะ"

"หืม? จริงดิ โกหกหรือเปล่าเนี่ย เขาว่าสาวไทยทั้งสวยทั้งฮอต ผิวแทนๆ ตัวเล็กๆ ผมดำยาวเซ็กซี่" ฟรานซิสบรรยายสเตอริโอไทป์สาวไทยที่เป็นที่ชินตาของชาวต่างชาติอย่างละเมอเพ้อฝัน

คนอายุมากกว่าอดกลอกตากับความบ้าผู้หญิงของไอ้หน้าอ่อนนี่ไม่ได้

ฟรานซิสมีใบหน้าอ่อนเยาว์ ดูน่ารักและเรียบร้อยที่สุดในวงก็จริง แต่เอ็มมานูเอลขอยืนยันและนอนยันเลยว่าฟรานซิสมันก็แบดบอยดีๆ นี่เอง ในขณะที่คนอื่นบอกว่าเอ็มมานูเอลเป็นเสือร้าย แต่ความเป็นจริงแล้วฟรานซิสต่างหากที่ร้ายยิ่งกว่าเขาเสียอีก ไม่งั้นพวกเขาสองคนจะสนิทกันได้ยังไงทั้งที่อายุก็ห่างกันตั้งสี่ปีถ้าหากว่านิสัยของไอ้น้องเล็กนี่มันไม่แก่แดดเกินอายุจริง

หน้าหวานๆ ของฟรานซิสก็เป็นแค่หน้ากากเอาไว้อำพรางนิสัยเสือซุ่มของมันก็เท่านั้นเอง เพราะไม่ว่าจะเหล้าเอย บุหรี่เอย หรือปาร์ตี้ไหนๆ ขอให้บอกเถอะ ฟรานซิสเหมาหมดไม่มีพลาด

"คนไทยไม่ได้หน้าโทนนั้นกันทั้งประเทศนะ แม่ฉันก็ไม่ได้หน้าตาแบบที่นายว่าด้วย แม่ฉันไทยแท้นะจะบอกให้" เอ็มมานูเอลแก้ความเข้าใจผิดให้เพื่อนรุ่นน้องเสียใหม่

"อืม...แต่ถ้าจืดอย่างที่นายว่า นายก็คงทำใจชอบไม่รอดแล้วแหละเอ็ม"

"ฉันไม่อยากจะทำใจให้ชอบ ไม่อยากสนิทด้วย โตๆ กันแล้วก็ต่างคนต่างอยู่เหอะ ไม่อยากเลี้ยงเด็ก" เอ็มมานูเอลโวยวาย ทอดถอนใจ

อย่างหนักอกพลางคิดหาทางเอาตัวรอดไปด้วยอย่างหัวหมุน

หรือว่าเขาควรจะหนีไปฝรั่งเศสดี พ่อมีบ้านพักตากอากาศที่นีซนี่นา แอบขอให้แม่เตี๊ยมกับคนดูแลบ้านที่โน่นแล้วก็บินหนีไปพักสบายๆ น่าจะดีกว่า

ฟรานซิสยักไหล่ไม่ใส่ใจก่อนจะเปลี่ยนไปคุยเรื่องงานและสถานการณ์ในบริษัทแทน "ช่วงนี้ก็ยังไม่มีงานอะไรเข้ามาหรอก พวกสื่อก็เล่นข่าวเรื่องนายโดนพักงานมาได้สักพักแล้วล่ะ พวกแฟนๆ ทั้งทวีตกับส่งข้อความหาพวกเรากันใหญ่เลย ถามว่านายโอเคไหม เป็นยังไงบ้าง มือถือฉันค้างไปสามรอบแล้วเนี่ย ฉันต้องปิดแจ้งเตือนไปสักพักใหญ่เลยล่ะ"

"อืม ฉันก็ปิดแจ้งเตือนโซเชียลมีเดียของตัวเองไปนานแล้วล่ะ" เอ็มมานูเอลกล่าว อดไม่ได้ที่จะเบนสายตาไปมองสมาร์ตโฟนของตัวเองที่วางนิ่งๆ อยู่บนโต๊ะหัวเตียงมาหลายชั่วโมงแล้ว

"นายก็ตอบทวีตแฟนคลับบ้างสิ พวกเขารักนายนะ เป็นห่วงนายมากด้วย"

"ไว้จะตอบวันหลัง" รับปากไปส่งๆ เท่านั้น หลายปีมานี้เอ็มมานูเอลรำคาญทุกอย่างบนโลกโซเชียลมีเดียมาก บางทีข้อความที่แฟนคลับส่งมาหาชายหนุ่มก็ไม่แน่ใจว่าพวกเขาต้องการจะสื่ออะไรกันแน่ จะเหน็บแนมหลอกด่า หรืออยากสาปแช่งก็สุดรู้ อันที่จริงข้อความดีๆ มันก็มี แต่เรื่องดีๆ ก็มักโดนเรื่องแย่ๆ กลบมิดไปเสียหมด

มันเริ่มตั้งแต่ที่เอ็มมานูเอลไปทะเลาะด่าทอ 'เจเรมี่ สมิธ' นักข่าวจากรายการข่าวบันเทิงช่องหนึ่งที่ไม่ได้ดังมาจากไหน เป็นแค่ช่องข่าวบันเทิงออนไลน์ที่ลงในยูทูบเท่านั้น แต่จากเหตุการณ์นั้นก็ทำให้ภาพลักษณ์ของเอ็มมานูเอลแย่ลงมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเพราะชายหนุ่มทำตัวเอง หรือเพราะนักข่าวนั่งเทียนเขียนใส่ร้ายจนเกินจริงก็ตาม และชายหนุ่มก็ไม่ใช่คนชอบแก้ตัวอย่างออกหน้าออกตา เพราะรู้สึกว่ามันตลก ร้อนตัว และดูตอแหลอย่างไรไม่ทราบ สู้ทำนิ่งๆ ไม่หือไม่อือ ปล่อยให้เรื่องมันซาไปเอง

ไม่ดีกว่าหรือ แต่ก็นั่นแหละ ดูเหมือนว่านักข่าวทุกคนจะผูกใจเจ็บกับเอ็มมานูเอลมาก พอไม่ตอบโต้พวกนั้นก็ยิ่งได้ใจ เหมือนว่านักร้องหนุ่มเป็นเป้านิ่งที่จะเล่นงานอย่างไรก็ได้

ตอนนั้นเอ็มมานูเอลไม่น่าปากไวเลย เขาควรจะฟ้องเจเรมี่ สมิธ ข้อหาพูดจาหมิ่นประมาทและเหยียดเชื้อชาติแทน ทุกวันนี้ชายหนุ่มยังจำคำพูดในวันนั้นของไอ้นักข่าวนั่นได้อยู่เลย สมิธพูดอย่างดูถูกเหยียดหยามว่าอองตวนไปซื้อตัวละอองดาวมาแต่งงานด้วยผ่านเว็บไซต์หาคู่ราคาถูก จากนั้นละอองดาวก็ย้ายตามสามีมาที่อเมริกาเพื่อมาเป็นกาฝากอยู่ในประเทศมหาอำนาจแห่งนี้ ทั้งที่แม่ของเอ็มมานูเอลนั้นเป็นผู้หญิงที่มีเกียรติและก็มีอาชีพอย่างถูกกฎหมายแท้ๆ

ตอนนั้นเอ็มมานูเอลยอมรับว่าเขาอารมณ์ร้อนจริงๆ แต่ใครจะไปทนได้ถ้าต้องมาฟังไอ้นักข่าวสมัครเล่นไม่มีจรรยาบรรณพูดถึงพ่อกับแม่ของตัวเองแบบนั้น แค่มันเปิดปากพูดคำแรกเท่านั้นชายหนุ่มก็รู้สึกไม่ชอบหน้ามันแล้ว ดูก็รู้ว่ามันมาหาเรื่องให้เขาโมโหออกฤทธิ์ออกเดชให้ได้เห็นเป็นบุญตา เจเรมี่ สมิธคงอยากจะลองดีเพราะชื่อเสียงของนักร้องหนุ่มในตอนนั้นก็ได้ชื่อว่าปากจัดอยู่แล้วด้วย และสุดท้ายเอ็มมานูเอลก็กลายเป็นไอ้ปากหมาใจร้อน ไม่มีความเป็นมืออาชีพสมใจพวกนักข่าวในที่สุด

ต่อให้เอ็มมานูเอลจะทำตัวดีกับพวกแฟนคลับยังไง แต่มันก็ยังมีคนขยันส่งข้อความมาด่าเขาอยู่ได้ทุกวี่วัน แค่ชายหนุ่มไปยืนดูดบุหรี่อยู่หน้าบาร์ พวกน่ารำคาญก็สามารถเอามาเหน็บแนมได้แล้ว ทุกอย่างที่ผ่านมามันทำให้เขารำคาญ รำคาญจนรู้สึกว่าเอาเถอะ ถ้าอยากให้เลวมากนักเขาก็ทำให้ดูไปเลยแล้วกัน

"เอ็ม ฉันต้องไปแล้วนะ นายก็พักผ่อนซะ เรื่องคลุมถุงชนอะไรนั่นก็ไม่ต้องคิดมาก ขยันปฏิเสธเข้าไว้หรือไม่ก็หาสาวไทยสวยๆ สักคนมาควงกันท่าไปก่อนก็ได้" ฟรานซิสเอ่ยลาทิ้งท้ายรวดเร็ว เอ็มมานูเอลรับคำไป

ก่อนจะปิดโปรแกรมลงแล้วท่องอินเตอร์เน็ตเล่นไปเรื่อยเปื่อยตลอดคืน เพราะได้นอนพักเต็มอิ่มไปแล้วตั้งแต่บ่าย

เมื่อเริ่มเบื่อชายหนุ่มลูกเสี้ยวก็หยิบอัลบั้มภาพที่ถือติดมือมาเปิดออกดู ด้านในเป็นรูปของเขากับเต็มเดือนเกือบทั้งหมด ไม่รู้ว่าตากับยายไปแอบถ่ายอยู่ตรงไหนถึงได้รูปมาเยอะขนาดนี้ รูปบางมุมนั้นเอ็มมานูเอลเองก็แทบจะไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองกำลังถูกแอบถ่ายอยู่ ชายหนุ่มเปิดไล่ดูรูปไปทีละหน้าๆ อย่างเพลิดเพลิน พอได้กลับมาย้อนดูรูปพวกนี้อีกครั้ง ไอ้ที่บอกว่าลืมไปแล้วก็กลับเริ่มจะจำได้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น คล้ายกับมีคนเอาหนังเก่ามาฉายซ้ำในหัว

นานๆ ละอองดาวจะพาลูกชายกลับไทยสักที แล้วเอ็มมานูเอลก็ได้กลับมาเยี่ยมตากับยายของเขาตอนอายุสิบเอ็ดขวบพร้อมกับพ่อและแม่ ด้วยความเป็นหลานชายคนเดียวที่นานๆ จะได้เจอหน้าทำให้กันต์และนภาต่างพะเน้าพะนอ เอาใจเอ็มมานูเอลมาก อยากได้อะไรก็ให้ อยากกินอะไรก็ได้กิน อยู่ที่นี่เอ็มมานูเอลเหมือนเป็นเจ้าชายน้อยๆ พระองค์หนึ่งเลยก็ว่าได้ ที่ชายหนุ่มจำได้อีกเรื่องก็คือหลายครั้งจะมีชายชราผิวสีแทนคล้ำแดด ตัวผอมสูงแต่ทะมัดทะแมงคนหนึ่งหอบหิ้วหลานสาวตัวเล็กๆ มาที่บ้านกฤติกรด้วยเสมอ เมื่อมาถึงเด็กคนนั้นก็จะเอาแต่นั่งวาดรูประบายสีหรือไม่ก็ดูการ์ตูนไปคนเดียว ไม่เคยรบกวนใครในบ้านเลย แม้แต่เด็กชายเอ็มมานูเอลที่อยู่ในวัยพอจะเป็นเพื่อนเล่นได้มากที่สุดก็ยังไม่เคยถูกเด็กหญิงตื๊อให้ไปเล่นด้วยสักครั้ง

เด็กนั่นเรียบร้อยมากแถมยังว่านอนสอนง่าย พูดอะไรก็เชื่อฟัง หน้าตาก็น่ารัก พวกผู้ใหญ่ต่างรักและเอ็นดูแม่ตัวอวบกันทั้งนั้นเพราะว่าเลี้ยงง่ายและไม่เซ้าซี้ ผิดกับเอ็มมานูเอลที่ทั้งทโมนและซนอย่างกับลิง ทำให้มักจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับเด็กที่ชื่อเต็มเดือนอยู่บ่อยครั้งจนเด็กชายอดที่จะหมั่นไส้อีกฝ่ายไม่ได้ เด็กชายลูกเสี้ยวก็เลยชอบไปก่อกวนน้องชอบเอาเท้าเลอะดินที่ย่ำสนามในอาณาเขตของกฤติกรไปเหยียบผลงานศิลปะ

ชิ้นเอกของเด็กห้าขวบให้เป็นรอยบาทาเลอะดินสกปรก หรือไม่เด็กชายก็จะชอบไปร้องเพลงล้อเลียนเจ้าหญิงแอเรียลจากเรื่อง 'The Little Mermaid' ที่กำลังร้องเพลงแหวกว่ายอยู่ในจอโทรทัศน์อย่างกวนประสาทเหมือนอย่างในรูปที่เขากำลังดูอยู่ในอัลบั้มนี้อย่างไรเล่า

เห็นแล้วก็นึกขำตัวเองที่ทำท่าสะดีดสะดิ้งขนาดนั้นลงไปได้

แต่ต่อให้จะโดนก่อกวนแค่ไหน แม่เด็กคนนั้นก็ไม่เคยที่จะวิ่งไปฟ้องผู้ใหญ่เลยว่าโดนพี่เอ็มก่อกวนอะไรบ้าง รอยเท้าที่อยู่บนผลงานศิลปะชิ้นโบแดงกลายเป็นเพียงอุบัติเหตุที่เด็กชายไม่ได้ตั้งใจ ส่วนไอ้ท่าล้อเลียนเงือกน้อยของเขาก็กลายเป็นว่า 'ปี้เอ็มอยากเล่นเป็นแอเรียลกับหนู' แทน เอ็มมานูเอลวัยสิบเอ็ดขวบก็เลยยิ่งได้ใจ จนกลายเป็น 'ติด' การแกล้งเด็กนั่นทุกวัน หรือไม่เด็กชายก็คงโรคจิตเพราะอยากทำให้เด็กหญิงเต็มเดือนผู้เรียบร้อยวีนแตกขึ้นมาบ้าง ราวกับว่าถ้าทำเธอร้องไห้ได้สำเร็จคงเหมือนเขาชนะการแข่งกีฬาได้รางวัลเหรียญทอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160624164.html